

Τι είναι η εκκλησία (μοναχός Μωυσής Αγιορείτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 29 Αυγούστου, 2010

Για τους πολλούς η εκκλησία ταυτίζεται με το ναό, την ενορία, νομίζουν ότι πρόκειται για εταιρεία, σύλλογο, οργάνωση, φιλανθρωπικό κατάστημα, ωραία ιδεολογία, που έχει καλή οικονομική κατάσταση και αμύθητη περιουσία. Δεν είναι λίγοι αυτοί που θεωρούν την εκκλησία δυνατό οικονομικό οργανισμό, καλή επιχείρηση, που ξεγελά ανίδεους και ανήμπορους. Άλλοι πάλι νομίζουν ότι στην εκκλησία θα κάνουν γνωριμίες, θα βρουν παρέα, θα βρουν δουλειά, θα ικανοποιηθούν πρόχειρα και γρήγορα μεταφυσικές τους αναζητήσεις και θα τακτοποιήσουν τα θρησκευτικά τους καθήκοντα για να μην έχουν κανένα συνειδησιακό πρόβλημα.

Η εκκλησία είναι μία μητρική αγκάλη, είναι το σώμα του ζώντος Χριστού, η σύναξη του λαού του Θεού, σε ένα υπερώο. Η Ορθόδοξη Εκκλησία δεν είναι μία δύσκολη και για λίγους θεολογία, μία ωραία φιλοσοφία, μία στείρα ηθική, μία σκληρή και απάνθρωπη ηθικολογία όλο δεσμεύσεις και απαγορεύσεις. Η Ορθοδοξία είναι αλήθεια, ελευθερία, αγάπη, λύτρωση, γλυκασμός, σωτηρία και χαρά. Συνήθως μιλάμε για το τι κάνει η εκκλησία και όχι για το τι πράγματι είναι η ουσία της.

Η εκκλησία είναι θεοϊδρυτη, θεμελιωμένη στο αίμα του Χριστού και των μαρτύρων. Είναι ισχυρό το θεμέλιό της και δεν φοβάται κανένα δυνατό σεισμό, ενάντιο άνεμο, “εχθρό”, “πολέμιο” και “διώκτη”. Νοικοκύρης της εκκλησίας, όπως έλεγε ο Αγιορείτης παπα-Τύχων, είναι το Άγιον Πνεύμα, αυτό που συγκροτεί όλο τον θεσμό της εκκλησίας. Το Άγιον Πνεύμα συνεχώς αγρυπνεί, ορθοστατεί, ορθοτομεί, εμπνέει, ασφαλίζει, φυλάγει, χαριτώνει και ενισχύει τους πιστούς, κλήρο και λαό. Η ταπεινή και θερμή προσευχή των πιστών ενώνει τη γη με τον ουρανό και δεν αφήνει τον άνθρωπο να απογοητευθεί, να μελαγχολήσει, να φοβηθεί και αποκάμει.

Η προσευχή δεν είναι μία ιδιωτική πράξη, μία ατομιστική ενέργεια. Ποτέ. Προσευχόμενος ο άνθρωπος ενώνεται με τον Χριστό και με όλα τα μέλη της εκκλησίας. Τούτο δεν τον αφήνει να έχει την ανιαρή και κουραστική μοναξιά. Τούτο καλύτερα φαίνεται και υπάρχει στον εκκλησιασμό και στη συνειδητή και εμπροϋπόθετη συμμετοχή στη μυστηριακή ζωή της εκκλησίας. Το κήρυγμα της εκκλησίας δεν είναι μία έκθεση ιδεών, μία ωραιολογία, ένας βερμαλισμός, ένα

κυνήγι φαντασμάτων και σφυροκόπημα των ασεβών και απίστων. Το κήρυγμα της εκκλησίας προέρχεται από σιωπή, προσευχή, κατάρτιση, ετοιμασία, μελέτη, πόνο και αγάπη περισσή για τους αστοχήσαντες και πάσχοντες.

Στην εκκλησία κανείς δεν αυθαιρετεί, αυτοσχεδιάζει, απομονώνει, κάνει τον διορθωτή και τον δικηγόρο της εκκλησίας. Η ενότητα, η ομόνοια, η αφροσύνη, η καλή ομολογία και απολογία είναι κεντρικής σημασίας. Η εκκλησία αγωνιά για τη σωτηρία όλων. Η ιεραποστολή της δεν είναι η συλλογή φανατικών οπαδών, αλλά τέκνων αγαπημένων, συνδεδεμένων με την αγία αγάπη και την αγία ταπείνωση.

Υποστηρίζοντας την Ορθοδοξία, δεν μπορούμε να μισούμε κανένα. Η χριστιανική αγάπη είναι πάντοτε ανιδιοτελής και θυσιαστική, δεν έχει σχέση με υποκριτικά χαμόγελα, διπλωματικές φιλοφρονήσεις, ανεπίτρεπτες υποχωρήσεις, επιφανειακούς εναγκαλισμούς, προσποιητές κολακείες και ανούσιες ψευτοευγένειες. Η χριστιανική αγάπη συμπορεύεται με την αλήθεια.

Γνήσιο εκκλησιαστικό φρόνημα έχει όποιος αγαπά απεριόριστα τον Θεό και τον πλησίον. Όλα τα άλλα είναι ευσεβείς φλυαρίες. Είναι καιρός να δούμε την ουσία της εκκλησίας, να γνωρίσουμε την ελευθερώτρια χάρη της, να εμβαθύνουμε στο απύθμενο μυστήριό της, να συναντηθούμε με τον ίδιο τον Χριστό...

(Πηγή: "ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ" 22/8/2010)